

Prie galerijos durų tupėjo vilkė.

Vadinasi, buvo ketvirtadienis, o Brisa – *visiškai* nusivariusi nuo kojų, jei tik iš Danikos apsilankymų sprendė, kokia šiandien savaitės diena.

Sunkios metalinės Grifino antikvariato durys žvangtelėjo nuo vilkės letenos smūgio, jos nagai – Brisa tai žinojo – buvo ryškiai raudonai lakuoti ir prašėsi skubiai pakerpami. Po akimirkos pro durų plieną atsklido prislopintas moteriškas balsas:

– Ei, daryk duris, Bi! Čia sumautai karšta!

Sėdėdama prie rašomojo stalo kuklioje galerijos prekybos salėje, Brisa atsainiai šyptelėjo ir įjungė laukųjų durų vaizdo telefonspynę. Tada užsikišo tamsiai rudų plaukų sruogą už ausies smailėjančiu viršutiniu kaušelio lanku ir pasilenkusi prie mikrofono paklausė:

– Kodėl tu visa purvina? Atrodai, lyg knisaisi šiukšlių konteineryje.

– Po velnių, ką reiškia *knisaisi*?

Danika nekantriai mindžikavo, jos kakta blizgėjo išpilta prakaito. Nusibraukė ją purvu apskretusiu delnu, palikdama praskydušį juosvą dryžį.

– Jei bent kartą gyvenime būtum paėmusi į rankas knygą, Danika, dabar žinotum.

Džiaugdamasi, kad visą rytą skyrusi varginamiems tyrinėjimams pagaliau gali padaryti pertrauką, Brisa šypsodamasi pakilo nuo rašomojo stalo. Galerijos prekybos salėje langų nebuvo, juos atstojo

šiuolaikiška stebėjimo įranga, vienintelė leidžianti sužinoti, kas stovi anapus storų sienų. Net ir įtempusi jautrią pusiau fėjams būdingą klausą, ji negirdėjo beveik nieko, kas dėjosi už geležinių durų, išskyrus kartais jas trankančio kumščio keliamą triukšmą. Už nedailintų smiltainio sienų sumontuota naujausia technika ir aukščiausio lygio magija užtikrino sklandų galerijos darbą ir patikimą rūsyje įrengto knygų archyvo apsaugą.

Lyg vien pagalvojusi apie patalpas, esančias po jos aukštakulniais, Brisa būtų galėjusi ją prisikviesti, iš už sprindžio storio archyvo durų kairėje atsklido laibas balselis:

– Ten Danika?

– Taip, Lehabaja.

Brisa suspaudė laukųjų durų rankeną. Delnu paliesti kerai sugaudė ir lyg garai nuslydo rusva ir strazdanota jos oda. Nors galerijoje dirbo gerus metus, prie šio jausmo dar nebuvo pratusi, tad iškentė ji sukančiusi dantis.

Anapus kitų į archyvą vedančių apgaulingai paprastų metalinių durų stovinti Lehabaja įspėjo:

– Džesibai nepatinka, kad ji čia lankosi.

– *Tau* nepatinka, kad ji čia ateina, – pataisė ją Brisa ir, primerkusi gintaro gelsvumo akis, dėbelėjo į archyvo duris ir į smulkutę ugnies dvasią, kurią žinojo trypčiojant už jų ir slapta klausantis, kaip visada, kam nors laukiant už galerijos durų. – Grįžk prie darbo.

Lehabaja neatsiliepė, veikiausiai jau pleveno laiptais žemyn saugoti knygų. Brisa užvertė akis į lubas, trūktelėjusi atidarė laukujes duris, ir jai į veidą plūstelėjo toks karštis, kad nors griūk negyva. O vasara tik prasidėjo.

Danika ne tik atrodė, lyg būtų nutarusi pasiknisti po šiukšlių kontenerius. Ji taip ir dvokė.

Iš ilgų, standžiai supintų, violetinėmis, ryškiai mėlynomis ir rožinėmis sruogelėmis papuoštos kasos, aptaškytos tamsiu tepalą primenančiu metalu ir amoniaku dvokiančiu skysčiu, styrojo kelios sidabriškai gelsvų ir įprastai tiesių šilko švelnumo plaukų garbanėlės.

– Ilgai užtrukai, – burbtelėjo Danika, atsainiai keldama koją į galeriją, sulig kiekvienu žingsniu supantis ant nugaros pririštam kalavijui.

Nutrinta odinė ginklo rankena įsipynė į jos kasos galą, ir Brisa leido sau ją ištraukti.

Vos jai baigus šį darbą, Danika laibais pirštais atsisegė diržus, neleidžiančius kalavijui nuslysti nuo gerokai nudėvėtos odinės motociklininko striukės.

– Kelioms valandoms turiu jį čia palikti, – tarė ji, traukdama kalaviją sau nuo nugaros ir žengdama prie sieninės spintos, paslėptos už medinės plokštės kitame prekybos salės gale.

Brisa atsišliejo į rašomojo stalo kraštą ir, sukryžiuvusi rankas, pirštais brūkštelėjo per juodą ir tamprų prigludusios suknios audinį.

– Tavo sportinis krepšys smardina visą antikvariatą. Jei paliksi čia tą savo mėšlą, šiandien popiet grįžusi Džesiba sugrūs jį į šiukšlių konteinerį.

Tai buvo švelniausias pragaras, kurį pakurstyta galėjo sukurti Džesiba Roga.

Džesiba buvo keturių šimtų metų burtininkė, gimusi ragana, bet dėl išdavystės tapusi atskalūne, vėliau prisidėjusi prie Liepsnų ir šešėlių giminės ir dabar paklūstanti tik pačiam Požemių karaliui. Liepsnos ir šešėliai jai puikiai tiko: magijos arsenalu ji galėjo varžytis su bet kuriuo, net ir pavojingiausios, giminės burtininku ar nekromantu. Ji garsėjo gebėjimu suirzusi paversti žmones gyvūnais. Brisa taip ir neišdrįso paklausti, ar keliolikoje akvariumų ir terariumų dienas leidžiantys gyvūnėliai visada tokie ir buvo.

Ji stengėsi nenervinti Džesibos. Niekada nebuvo saugu turėti reikalų su vanirais. Net ir silpniausi iš jų – vanirams priklausė visos Midgardo būtybės, išskyrus žmones ir paprastus gyvūnus, – galėjo būti mirtinai pavojingi.

– Vėliau jį pasiimsiu, – pažadėjo Danika, spustelėdama paslėptą plokštę, kad pasislinktų.

Brisa jau tris kartus įspėjo Daniką, kad prekybos salės sieninė spinta – ne jos asmeninė spintelė. Bet šioji kaskart atšaudavo, kad galerija,

įsikūrusi pačioje Senosios aikštės širdyje, gerokai arčiau miesto centro nei Mėnulio miške esanti Vilkų irštva. Tuo pokalbis ir baigdavosi.

Sieninei spintai atsidarius, Danika plaštaka pasivėdavosi veidą.

– *Mano* sportinis krepšys smardina visą galeriją? – Juodo bato nosimi ji paspyrė Brisos krepšį su šokėjos manta, padrėbtą tarp grindų šluosto ir pamuilių kibiro. – Kad tave, kada pastarąjį kartą skalbei šiuos drabužius?

Užuodusi senų batų ir prakaituotų rūbų dvoką, Brisa suraukė nosį. Užvakar grįžusi iš popietinės treniruotės tikrai pamiršo parsinešti ir išsiskalbti šokėjos glaustinukę ir tampres. Bet tik todėl, kad Danika atsiuntė jai vaizdo įrašą, kuriame buvo matyti ant virtuvės spintelės pūpsanti krūvelė linksmazolės ir girdėti iš paklerusio magnetofono sklindanti langus drebinanti muzika, ir įsakmų raginimą skubėti namo. Brisa pakluso. Jiedvi tiek prisirūkė, kad vakar rytą į darbą Brisa veikiausiai atėjo dar gerokai apsinešusi.

Kitaip argi tądien būtų dešimt minučių vienu pirštu spausdinusi dviejų sakinių elektroninį laišką?

– Tiek to, – atlyžo Brisa. – Turiu su tavimi aptarti gerokai keblesnį reikalą.

Danika pastumdė sieninėje spintoje sukrautą šlamštą, kad rastųsi vietos jos kalavijui.

– Jau atsiprašiau, kad sušveičiau tavo likusius makaronus. Šįvakar atpirksiu.

– Aš ne apie tai, kvaiša, nors ačiū ir už tai. Tie makaronai buvo mano šiandienos pietūs. – Danika prunkstelėjo. – Man velniškai skauda tatuiruotę, – pasiskundė Brisa. – Negaliu net atsiremti į kėdės atlošą.

Danika mąsliai tarė:

– Meistras įspėjo, kad gali kelias dienas paskaudėti.

– Buvau tokia įkaušusi, kad ant sutikimo klaidingai užrašiau savo pavardę. Vargu ar tuomet galėjau suvokti, ką reiškia *gali kelias dienas paskaudėti*.

Danikai, pasidariusiai tokią pat tatuiruotę, kokia dabar puošė ir Brisos nugarą, dūriai jau sugijo. Tai buvo vienas iš grynakraujų vanirų pranašumų: jie pagydavo gerokai greičiau už žmones ar pusiau žmones kaip Brisa.

Danika kyštelėjo kalaviją į sujauktą sieninę spintą.

– Pažadu, šįvakar padėsiu tau atvėsinti skaudamą nugarą. Tik leisk man nusiprausti po dušu, ir po dešimt minučių išsinešdinsiu.

Brisos draugei buvo įprasta užsukti į galeriją, ypač ketvirtadienį, kai rytinį patruliavimą baigdavo vos už poros gatvių, bet ji niekada neprašydavo užleisti jai vonios kambario, kaip ir rūsyje įrengto archyvo. Brisa mostu atkreipė Danikos dėmesį į purvą ir riebaluotą skystį.

– *Kas čia?*

Danika piktai dėbeltelėjo, ir jos veidą iškreipė pasibjaurėjimo grimasa.

– Teko nutraukti satyro ir nakvišos dvikovą. – Pažvelgusi į savo delnus, aplipusius juoda medžiaga, ji iššiepė baltus dantis. – Spėk, kuris mane *apspyrovė*.

Brisa prunkstelėjo ir mostu parodė draugei archyvo duris.

– Gali naudotis dušu. Apatiniame komodos stalčiuje rasi ir švarių drabužių.

Danika nešvariais pirštais ėmė traukti archyvo durų rankeną. Sukando dantis ir senesnė, jai ant sprando esanti tatuiruotė – raguotas, dantis iššiepęs vilkas, Velnių gaujos ženklas – nuo įtampos suribuliavo.

Ne nuo įstangų, suprato Brisa, atkreipusi dėmesį į sustingusią Danikos nugarą. Ji užmetė akį į sieninę spintą, kurios Danika nepasivargino uždaryti. Kalavijas, visiems žinomas tiek šiame mieste, tiek toli už jo sienų, buvo išpraustas tarp grindų šepečio ir šluosto, o senovinės odos makščių beveik nebuvo matyti per baką, pripildytą benzino, kuris prireikus buvo naudojamas elektros generatoriui pastato gilumoje sukti.

Brisa dažnai stebėjosi, kodėl Džesiba terlioja su senamadišku generatoriumi, bet praeitą savaitę visame mieste dingo šviesa. Nutrūkusi elektros srovė, tik dėl įsijungusio generatoriaus veikė mechaninės

spynos, net kai visame mieste prasidėjo plėšikavimas, kai iš Mėsos turgaus plūstelėję nusikaltėlių būriai, tikėdamiesi išibrauti, ėmė taranuoti galerijos duris kerus išsklaidyti turinčiais burtažodžiais.

Bet Danika... numetė kalaviją galerijos prekybos salėje. Jai reikėjo nusiprausti po dušu. Jos nugara atrodė įsitempusi.

Brisa paklausė:

– Susitiksi su miesto valdovais?

Jiedviem įstojus į Pusmėnulio miesto universitetą ir pirmame kurse susipažinus, per penkerius metus Brisa ant vienos rankos pirštų galėjo suskaičiuoti, kiek kartų Danika buvo pakviesta į tokį svarbų susitikimą su septyniais miesto valdovais, kad vargintųsi nusiprausti ir persirengti. Net įteikdama ataskaitas savo seneliui Valbaros vilkų primui ir savo motinai Sabinai, Danika įprastai mūvėdavo džinsus, vilkėdavo odinę striukę, o po ja – tuos marškinėlius trumpomis rankovėmis su kurios nors legendinės muzikos grupės aplikacija, kurie tądien būdavo švarūs.

Žinoma, tai labai piktino Sabiną, bet ji, Mėnulio pjautuvo gaujos – pirmojo iš pavidalų keitėjų būrių, priklausančių samdomai miesto kariuomenei, – alfa, siuto dėl *visko*, kas buvo susiję su Danika ir Brisa.

Na ir kas, kad Sabina jau kelis šimtmečius buvo faktinė Valbaros vilkų primė ir senstančio tėvo įpėdinė, na ir kas, kad Danika oficialiai buvo laikoma antrąja eilėje į šį titulą. Jau daug metų šnabždėtasi, kad reiktų apeiti motiną ir faktine prime paskelbti Daniką. Juolab kad senasis vilkas, kelis šimtus metų žadėjęs prieš mirtį įteikti giminės relikvija laikomą kalaviją Sabinai, atidavė jį anūkei. Per aštuonioliktąjį gimtadienį pas Daniką besiprašancio legendinio ginklo šauksmas nuaidėjo kaip vilkų staugimas naktį šviečiant mėnesienai, ir juo primas bent jau galėjo paaiškinti savo netikėtą sprendimą.

Sabina nepamiršo pažeminimo. Juolab kad Danika juosėjo šį kalaviją visur, ypač motinos draugijoje.

Danika stabtelėjo skliautuotame tarpduryje prie žaliu kilimu išklotų laiptų, vedančių į archyvą galerijos rūsyje, kur glūdėjo tikrieji diena

ir naktį Lehabajos saugomi turtai. Būtent todėl, nors Brisos ir traukiama per dantį dėl skaitymo įpročių, Pusmėnulio miesto universitete istoriją studijavusi Danika mėgo dažnai čia užsukti ir pasirausti po senovinius meno kūrinius ir knygas.

Dabar ji atsisuko primerkusi šviesiai rudas akis.

– Filipas Briggsas šiandien išeina į laisvę.

Brisa krūptelėjo.

– *Ką?*

– Jie paleidžia jį dėl kažkokių suknistų pražiūrėtų formalumų. Kažkas nesutvarkė dokumentų. Po susitikimo žinosime visas smulkmenas. – Ji sučiaupė plonas lūpas, iš laiptinės sklindanti išsklaidyta sieninių šakinių šviesa krito ant suskretusių jos plaukų. – Suknistai apmaudu.

Brisai sugniaužė skrandį. Žmonių sukilimas kol kas išplito tik Pandžeros šiaurėje – milžiniškoje teritorijoje anapus Holdrino jūros, – bet Filipas Briggsas iš kailio nėrėsi, kad neramumai pasiektų ir Valbarą.

– Bet tu ir tavo gauja susėmėte jį, besidarbuojantį pagrindinėje sukilėlių laboratorijoje, kurioje buvo gaminamos bombos.

Danika bato nosimi kelis kartus brūkštelėjo per žaliąjį kilimą.

– Biurokratų kliedesiai.

– Jis ketino susprogdinti *klubą*. Juk radote jo planus, kaip sulyginti su žeme *Baltąjį varną*.

Baltasis varnas buvo vienas iš gausiausiai lankomų miesto naktinių klubų, ir jame sprogusi bomba būtų nusinešusi katastrofiškai daug gyvybių. Anksčiau Brigso sprogdinimai, nors irgi pražūtingi, būdavo menkesni, tačiau jis kaip įmanydamas stengėsi sukelti tokio masto žmonių ir vanirų karą, koks jau siautė vėsesnio klimato zonai priklausančioje Pandžeroje. Filipas Briggsas neslėpė, kad jo tikslas – visuotinis karinis konfliktas, kuriam išplieskus abi pusės praras milijonus gyvybių. Bet aukos nebūtų beprasmės, jei žmonėms pavyktų atsikratyti savo engėjų – magijos dovaną turinčių, itin ilgai gyvenančių vanirų ir jiems vadovaujančių asterų, iš Pandžeroje įkurto Amžinojo miesto valdančių Midgardo planetą.

Bet Danika su Velnių gauja sužlugdė šį sąmokslą. Susėmė Briggsą ir pagrindinius jo šalininkus, priklausančius Kereso sukilėliams, ir išgelbėjo nuo jų fanatizmo daugybę nekaltų žmonių.

Velnių gaujos – vieno iš elitinių miesto samdomos kariuomenės pavidalų keitėjų būrio – nariai patruliavo Senojoje aikštėje ir žiūrėjo, kad girti ir priekabiauti linkę turistai, prikišę nagus prie netinkamo asmens, nevirstų girtais negyvais turistais. Jie saugojo barus, kavines, muzikos sales ir parduotuves nuo tądien į miestą prasmukusių padugnių. Ir rūpinosi, kad tokie kaip Briggsas liktų už grotvą.

Trisdešimt trečiojo imperatoriškojo legiono užduotis buvo tokia pat, bet angelai iš legendinės asmeninės gubernatoriaus kariuomenės, susidūrę su iššūkiais, tik piktai dėbtelėdavo į prasižengėlius ir pagrasydavo jiems pragaro liepsnomis.

– Patikėk, – leisdamasi laiptais prabilo Danika, – susitikime tikrai išklosiu, kad paleisti Briggsą – nepriimtina.

Ji pasakys. Net jei tektų urgzti, ji išrėš savo nuomonę Mikai Domitui į akis. Nedaug kas drįsta erzinti Pusmėnulio miesto arkangelą, bet Danika nesudvejos. Prisimenant, kad tame susitikime dalyvaus visi septyni miesto valdovai, tikimybė, kad ji tai padarys, buvo didelė. Vos atsidūrę vienoje patalpoje, jie dažnai kibdavo vieni kitiems į atlapus. Šešių žemesniųjų Pusmėnulio miesto – megapolio, oficialiai vadina mo Lunationu, – valdovų niekas nesiejo. Kiekvienas iš jų valdė savąjį miesto dalį: Vilkų primas – Mėnulio girią, Fėjų rudens karalius – Penkias rožes, Požemių karalius – Kaulų kvartalą, Gyvačių karalienė – Mėsos turgų, Žynys – Senąją aikštę, o itin retai pasirodanti Upių karalienė, atstovaujanti Vandenių giminei, – Žydrajų dvarą, įsikūrusį žalsvai melsvose Isros gelmėse, iš kurio retai teikdavosi iškelti koją.

Žmonės, gyvenantys Geltonųjų narcizų pievos kvartale, neturėjo valdovo. Nei savo atstovo taryboje. Todėl Filipui Briggsui gerbėjų netrūko.

Bet visiems jiems vadovavo Mika – Centrinio verslo kvartalo valdovas. Jis buvo ne tik miesto galva, bet ir Valbaros arkangelas. Visos

šios sumautos teritorijos valdovas, paklūstantis tik šešiams Amžinajame mieste – sostinėje, Pandžeros ir visos Midgardo planetos širdyje, – reziduojantiems asterams. Jei kas nors apskritai galėjo palikti Briggsą kalėjime, tai tik jis.

Danika nusileido laiptais taip žemai, kad dingo iš akių užstota lubų nuožulnumos. Brisa dar pastovėjo skliautuotame tarpduryje ir išgirdo Daniką sakant:

– Sveika, Sirinkse.

Laiptais atsklido gerokai prislopęs patenkintos, kone penkiolika kilogramų sveriančios chimeros šūksnis.

Brisos džiaugsmui, Džesiba šią žemesniąją būtybę nusipirko prieš du mėnesius. *Sirinkse – ne namų augintinė, – išpėjo ją Džesiba. – Ji brangus ir retos rūšies padaras, kurią įsigijau vien tam, kad padėtų Lehabajai saugoti knygas. Netrukdyk jai vykdyti savo pareigų.*

Kol kas Brisa nepranešė Džesibai, kad Sirinksei labiau patinka valgyti, miegoti ir mėgautis, kai kas nors jai glosto pilvą, o ne saugoti vertingąsias knygas. Ir nesvarbu, kad jos šeimininkė bet kada galėjo tuo įsitikinti, jei tik būtų pasivarginusi peržiūrėti keliolikos bibliotekoje sumontuotų stebėjimo kamerų vaizdo įrašus.

Danika, sprendžiant iš balso – šypsodamasi, apsimestinau meiliai paklausė:

– Kas tau suka kepenis, Lehabaja?

Ugnies dvasia burbtelėjo:

– Neturiu kepenų. Nei ko nors panašaus. Kai esi sukurta iš liepsnų, jų geriau nė neturėti.

Danika prunkstelėjo. Brisai svarstant, ar lipti žemyn spręsti ugnies dvasios ir vilkės ginčo, ant rašomojo stalo suskambo telefonas. Ji nujautė, kas tai galėtų būti.

Aukštakulniams smengant į prabangų kilimą, Brisa priėjo prie mobiliojo dar neįsijungus balso žinučių funkcijai ir išvengė penkias minutes trukusiančio pamokslo.

– Labas, Džesiba.

Pasigirdo skambus, dainingas moters balsas.

– Prašyčiau perduoti Danikai Fendir, kad jei toliau naudosis ūkine spinta kaip asmenine rakinama spintele, *tikrai* paversiu ją driežu.